

LBRIS

We know
books

FRANK E. PERETTI

ÎNTUNERICUL ACESTUI VEAC

Într-o seară târzie de duminică cu lună plină, pe Autostrada 27, în apropierea micului orașel universitar Ashton, puteau fi văzuți doi bărbați înalți, îmbrăcați în haine de muncitori. Unul era brunet și avea trăsături mai aspre, iar celălalt era blond și solid. Preț de o clipă, priviră așezarea de la o jumătate de milă depărtare, ascultând zgomotele vesele care veneau dinspre magazine, de pe străzi și alei, apoi porniră încet spre oraș.

Festivalul de Vară din Ashton, sărbătoarea anuală a distracției și frivolității, era în plină desfășurare. În stilul său caracteristic, spunând tuturor „Mulțumim pentru participare!”, „Vă mai așteptăm pe la noi!”, „Vă dorim numai bine!”, orașelul își lua rămas-bun de la cei peste opt sute de studenți ai Facultății Whitmore, care se pregăteau să intre în mult așteptata vacanță de vară. Cei mai mulți își făcuseră deja bagajele și se pregăteau să plece acasă, dar înainte de asta voiau să profite de ocazie și să se distreze bifând cât mai multe petreceri, discoteci în aer liber, carnavaluri, filme și alte distracții accesibile tuturor. Această frenezie și dezlănțuire a simțurilor reprezenta un bun prilej de a face de toate într-o singură noapte, astfel că ivirea zorilor putea să te găsească beat, bătut, jefuit și mahmur. În plus, dacă erai fată, puteai fructifica și „șansa” de a rămâne însărcinată.

În mijlocul orașului, un proprietar cu spirit civic care deținea un teren viran își dăduse acceptul ca o trupă ambulantă să-și monteze caruselele, tonetele cu mărfuri de târg și toaletele ecologice. Caruselele arătau cel mai bine în întuneric,

fiindcă luminile vesele cădeau jucăuș pe mașinile ruginite, alimentate cu motoare de tractor, al căror zgomot concura cu muzica stridentă a carnavalului, ce urla de undeva din mijlocul parcului de distracții. În acea noapte caldă de vară, mulțimea euforică și însetată de senzații tari nu-și dorea altceva decât distracție, cât mai multă distracție. Roata gigantică se mișca lent, oprindu-se din când în când pentru îmbarcare și debarcare, și făcând apoi câteva rotații complete pentru a-i mulțumi pe cei care plățiseră câțiva bănuți; caruselul se învârtea în cercul luminat în culori țipătoare, călușeii dezmembrați și cu vopseaua decojită ridicându-se pe rând, acompaniați de muzica sacadată, ca a unei cutiuțe muzicale, pe când amatorii de carnavaluri aruncau mingi de baseball la coș, monede în scrumiere, săgeți în baloane și bani pe fereastră de-a lungul culoarului dărăpănat dintre tonetele montate în grabă, unde negustorii ambulanți făceau pe grozavii trâncănind întruna „Încearcă-ți norocul!” în speranța că vor mai acostava vreun trecător.

Cei doi vizitatori stăteau calmi și tăcuți în mijlocul acestui iureș, întrebându-se cum de micul orașel de 12.000 de locuitori, în care erau incluși și studenții, devenise brusc un punct de atracție pentru o astfel de mulțime uriașă și gălăgioasă. Populația de altfel liniștită se transformase brusc într-o masă agitată, căreia i se alăturaseră pasionații de distracții veniți din alte părți, până când străzile, tavernele, magazinele, aleile și locurile de parcare fuseseră blocate. Orice era permis, până și ilegalitățile erau trecute mai ușor cu vederea. Poliția nu avea nicio clipă de răgaz, fiecare prostituată, bătauș, scandalagiu sau bețiv încătușat fiind reprezentativ pentru alți zece care

hoinăreau liberi prin oraș. Festivalul, care atingea apogeul în ultima sa noapte, era ca o furtună teribilă care nu mai putea fi oprită; tot ce puteai să faci era să aștepti să treacă, sperând că pierderile sau stricăciunile nu vor fi prea mari.

Cei doi străini înaintară încet prin aglomerație, urmărind cu atenție tot ce se întâmplă și trăgând cu urechea la conversații. Erau curioși să afle cât mai multe despre oraș, așa că nu se grăbeau, oprindu-se din loc în loc și ascultând în stânga și-n dreapta. Gloata gălăgioasă se învârtea în jurul lor ca hainele în mașina de spălat, șerpuiind dintr-o parte a străzii în cealaltă, într-un ciclu imprevizibil și perpetuu. Bărbații scrutați mulțimea cu atenție, căutând parcă pe cineva.

– Acolo! zise bărbatul brunet.

Amândoi dădură cu ochii de ea în același timp. Era o tânără foarte frumoasă, dar și foarte agitată, care privea în jur cu o privire fermă, ținând în mână un aparat foto. Cei doi se grăbiră prin mulțime și se opriră lângă ea, fără ca fata să-i observe.

– Privește în direcția aceea! îi șopti bărbatul brunet.

Și zicând aceasta, puse mâna pe umărul ei și o îndrumă spre una dintre tonete. Fata păși peste ambalajele de bomboane aruncate prin iarbă, înaintând în direcția chioșcului unde câțiva adolescenți se antrenau încercând să spargă cât mai multe baloane cu săgeți. Nimic din toate acestea nu păreau să-i stârnească interesul când, deodată, observă câteva umbre furișându-se în spatele tonetei. Își pregăti aparatul, mai făcu vreo câțiva pași, apoi ridică rapid camera. Blițul luminează copacii din spatele chioșcului, în timp ce bărbații se îndepărtară grăbiți.

Își continuară apoi drumul în grabă, traversând o mare parte a orașului. Destinația lor finală se afla cam la o milă distanță de centru. Traversară strada Poplar și urcară cam o jumătate de milă pe Dealul Morgan. Nu după mult timp ajunseră în fața unei bisericuțe albe, așezată pe o parcelă mică, cu gazonul bine îngrijit și cu un panou elegant, pe care era scris programul slujbelor de duminică și al școlii duminicale. În partea de sus a panoului era inscripționat numele clădirii – Biserica Comunitară Ashton –, iar cu litere negre, vopsite în grabă peste numele scrise acolo anterior, era trecut: „Henry L. Busche, Pastor”.

Cei doi bărbați se opriră și priviră în urmă. De pe dealul înalt vedeau toată panorama orașului. Spre vest, sclipeau luminile multicolore ale festivalului; în est, impunând respect, se înălța maiestuos campusul Facultății Whitmore; de-a lungul Autostrăzii 27, strada principală a orașului, stăteau înșiruite fațadele birourilor și ale magazinelor, niște benzinării aflate într-o stare deplorabilă, redacția ziarului local și câteva mici întreprinderi de familie. Văzut de sus, orașul părea unul tipic american – mic, inocent și inofensiv, asemenea celor din fundalul tablourilor lui Norman Rockwell. Însă cei doi vizitatori nu priveau doar cu ochii. Chiar și de la distanță, adevăratul substrat al orașului Ashton le apăsa greu duhurile și mințile. Puteau simți forța și neliniștea cu care o formă cu totul specială a răului îi pândeau.

Nu era străin de ei să pună întrebări, să cerceteze și să ancheteze – de cele mai multe ori, aceasta ținea de munca lor – așa că, în mod firesc, se opriră și se întrebă: „Oare de ce aici?”. Însă doar pentru o clipă. Chiar atunci, sensibilitatea lor

crescută, instinctul sau o impresie foarte fină, totuși perceptibilă, îi făcu să se ascundă instantaneu după colțul bisericii și să se lipească de perete. Stăteau nemișcați, fără să scoată o vorbă, privind cu ochi pătrunzători spre ceva ce se apropia.

Tabloul nocturn al străduței liniștite arăta ca un colaj format din razele albastre, rigide, ale lunii și niște umbre fără picioare. Una dintre umbre însă nu se legăna în vânt, asemenea umbrelor copacilor, și nici nu stătea nemișcată, ca umbrele clădirilor. Se târa și tremura, apropiindu-se de biserică și aspirând în întunericul său luminile pe care le traversa de parcă ar fi fost o breșă în spațiu. Umbra avea și formă, semănând cu o creatură însuflețită. Pe măsură ce se apropia de biserică, se auzeau și sunetele pe care aceasta le scotea: zgârieturile ghearelor târâte pe pământ și foșnetul slab al bățăilor unor aripi membranoase, așezate deasupra umerilor. Deși avea mâini și picioare, atunci când traversa strada și urca treptele din față ale bisericii părea că se deplasează fără să se folosească de acestea. Ochii săi răuvoitori și bulbucăți străluceau galbeni și invidioși, oglindind lumina albastră a lunii. Capul cioturos ieșea dintre umerii cocoșați, iar valurile de răsuflări roșii și râncede clocoteau șuierând chinuitor printre colții crestați.

Era greu de spus dacă râdea sau tușea. Smiorcăiala găfâită care ieșea din adâncul gâtlejului putea însemna orice. Se opri din târâre, se ridică pe picioare, privind peste cartierul liniștit, iar maxilarele sale negre, pieloose, se retraseră într-un rânjet hidos, de mască mortuară. Porni către ușa din față. Mâna ei neagră trecu prin ușă ca printr-un abur apoi, șchiopătând, se pregăti să pătrundă prin ușă cu tot corpul, însă reuși să intre doar pe jumătate.

Deodată, de parcă s-ar fi izbit cu viteză de un perete, creatura fu doborâtă pe spate. Se rostogoli furioasă în jos pe trepte, în timp ce suflarea ei de un roșu strălucitor trasa prin aer o spirală. Cu un strigăt teribil de furie și indignare, se adună de pe trotuar, holbându-se la ușa stranie prin care nu reușise să treacă. Membranele de pe spate începură să se agite, stârnind valuri de aer. Cu un răget puternic, se repezi apoi cu capul direct în ușă, trecând prin ea și aterizând în foaiier, unde o aștepta un nor de lumină albă și fierbinte. Creatura țipă, acoperindu-și ochii, după care simți cum este apucată de o mână uriașă de fier și azvârlită imediat pe ușă ca o păpușă de cârpă. Aripile îi vâjâiau sumbru, în timp ce pufăia pe nări jeturi roșii, fierbinți, iar ghearele erau întinse și gata de atac. Un țipăt înfricoșător i se înalță din gât în timp ce se înclina într-un viraj brusc, zburând din nou spre ușă. Trecu prin ea ca o săgeată, ca un glonț care străpunge ținta, dar dintr-odată își simți organele interne sfâșiate. Urmă o explozie de abur sufocant, însoțită de un ultim țipăt și de câteva zbateri slabe ale membrilor. Apoi creatura se topi în noapte, lăsând în urmă doar un puternic miros de sulf care se stingea treptat și pe cei doi străini, care între timp intraseră în biserică.

Bărbatul cel blond și binefăcut își puse la loc sabia strălucitoare, în timp ce aura de lumină albă din jurul său se estompa ușor.

- Să fi fost vreun duh al hărțuiei? întrebă el.
- Sau îndoiala... ori frica. Cine știe? răspunse tovarășul său.
- Și asta era unul dintre cei mai mici.
- Da, niciodată n-am văzut unul mai mic.
- Chiar nu. Cam câți crezi că mai sunt?

– Mulți, mai mulți ca noi, și sunt peste tot. De asta nu trebuie să trândăvim niciodată.

– Chiar așa, oftă bărbatul cu părul blond. Dar oare ce cauți aici? N-am mai văzut o astfel de concentrare. În orice caz, nu aici.

– O, fii sigur că motivul nu va rămâne ascuns pentru mult timp, răspunse celălalt, privind spre biserică. Hai să-l vedem pe acest om al lui Dumnezeu!

Pe panoul de pe peretele micului foaiier erau afișate cereri de alimente pentru o familie nevoiașă, câteva anunțuri privind îngrijirea unor copii și o cerere de rugăciune pentru un misionar bolnav, iar un afiș mai mare anunța o întâlnire pe teme religioase pentru vinerea următoare. Pe celălalt perete, raportul colectei săptămânale arăta că donațiile erau în scădere comparativ cu săptămâna anterioară și la fel era și prezența, care scăzuse de la 61 la 42.

Porniră pe culoarul îngust, trecând printre rândurile ordonate ale stranelor de lemn vopsite în culori închise, și înaintară spre partea din față a sălii, unde un mic reflector lumina o cruce rustică ce atârna deasupra cristelniței. În mijlocul podiumului acoperit cu mochetă uzată stătea un mic pupitru, pe care era deschisă o Biblie. Amenajările modeste, funcționale, dar deloc selecte, indicau fie smerenie, fie neglijență din partea credincioșilor.

Priveliștii sălii i se alătură curând și un sunet: un plâns slab, înăbușit, ce venea dinspre capătul stranei din dreapta. Acolo stătea îngenunchat în rugăciune fierbinte, cu capul sprijinit pe banca de lemn tare și cu mâinile încrucișate cu ardoare, un bărbat tânăr, chiar foarte tânăr. Uitându-se la el,

bărbatul cel blond se gândea: „Tânăr și vulnerabil”. Toate acestea i se citeau și din expresia feței, care acum era imaginea întruchipată a suferinței, durerii și iubirii. Buzele lui se mișcau tăcut în timp ce nume, cereri și laude se revărsau cu lacrimi și pasiune.

Cei doi rămaseră o vreme pe loc, studiindu-l atent și chibzuind.

– Iată-l și pe micul nostru războinic! constată într-un târziu bărbatul cu părul închis la culoare.

Cel blond repetă și el tăcut cuvintele, privind în continuare spre omul plecat în rugăciune.

– Într-adevăr. În ciuda orei târzii, stă în fața Domnului, mijlocind pentru oameni, pentru oraș...

– E aici aproape în fiecare seară.

La acest ultim comentariu, bărbatul cel solid zâmbi.

– Nu e așa de ne semnificativ.

– Însă e singur. Nu mai văd pe nimeni.

– Nu! zise omul binefăcut, clătinând din cap în semn de dezaprobare. Mai sunt și alții, întotdeauna sunt și alții, doar că trebuie găsiți. Deocamdată este singur, dar rugăciunea sa vigilentă poate fi doar începutul.

– Știi că va avea de suferit...

– Da, la fel și ziaristul... La fel și noi...

– Oare vom birui?

În acel moment, ochii bărbatului robust păreau că ard ca o flacăra.

– Vom lupta!

– Da, vom lupta! repetă și prietenul lui.

Se alătură tânărului care se ruga și în acel moment, în-

LIBRIS | We know books

cet-încet, o lumină albă, asemenea unui voal diafan, umplu camera, luminând crucea de pe peretele din spate și scoțând în evidență culorile și textura scândurilor din strane. Lumina creșu în intensitate până când altarul șters și modest prinse viață, fiind învăluit de o frumusețe nepământească. Pereții străluceau, covoarele uzate scliffeau, iar micul pupitru se înălța maiestuos și de netrecut, ca o santinelă semeață, încadrată din spate de razele soarelui.

Cei doi bărbați deveniră strălucitor de albi, iar hainele lor modeste se transformară în veșminte ce păreau să ardă intens. Fețele lor străluceau ca bronzul, ochii lor ardeau ca focul, iar la mijloc purtau centuri strălucitoare de aur, de care era prinsă câte o sabie scânteietoare. Își puseră mâinile pe umerii tânărului și în acel moment, asemenea unui baldachin din care ies grațios fâșii transparente, sclipitoare, de mătase, începură să cadă niște raze de lumină de pe spatele și umerii lor, care apoi se ridicară ușor și se suprapuseră peste capetele lor, unduindu-se. Împreună, se plecară în rugăciune alături de tânărul lor protejat, care se simți cuprins de o pace adâncă, iar lacrimile încetară să i se mai prelingă pe obraji.

Gazeta de Ashton era un mic ziar local, conservator, modest și de modă veche, uneori un pic dezorganizat – cu alte cuvinte, oglinda tipărită a orașului Ashton. Birourile ziarului se aflau într-o clădire mică din centrul orașului, a cărei fațadă dădea spre strada principală, având un singur nivel, cu o vitrină mare și o ușă învechită, în care era încorporată și o cutie

poștală. Ziarul apărea de două ori pe săptămână, marțea și vineri, și nu aducea prea mult profit.

În partea din față a clădirii erau amenajate birourile și redacția de știri, dotate cu trei mese, două mașini de scris, două coșuri de gunoi, două telefoane, o cafetieră fără cablu și o mulțime de notițe, hârtii, articole de papetărie și mărunțișuri de birou împrăștiate peste tot. O teighea deteriorată, care aparținuse cândva unei stații de cale ferată, separa recepția și birourile. Și, desigur, nu lipsea nici clopoțelul atârnat deasupra ușii, care scotea un clinchet cristalin de fiecare dată când cineva intra sau ieșea din redacție.

În spatele acestui labirint de activități banale și deloc pretențioase se afla o încăpere somptuoasă cu aer de metropolă, oarecum prea luxoasă pentru restul decorului: biroul cu pereți de sticlă al editorului. Era de fapt o extensie nouă.

Noul proprietar era un fost reporter mutat aici dintr-un oraș mare, iar biroul cu pereți de sticlă fusese visul vieții lui. Se numea Marshall Hogan și era un tip robust, energic, ager și descurcăreț. Angajații lui – zețarul, secretara, reportera, fata cu anunțurile, redactorul adjunct, și reporterul permanent – îl numeau adesea „Attila” Hogan. Cumpărase ziarul cu câteva luni în urmă, dar ciocnirile dintre pretențiile sale exagerate și stilul relaxat al angajaților încă mai făceau valuri din când în când. Marshall își dorea un ziar de calitate, care să iasă la timp și fără piedici, să aibă loc pentru toate știrile și fiecare articol să fie la locul lui, dar tranziția de la *New York Times* la *Gazeta de Ashton* era ca și cum ar fi sărit de pe un tren în mișcare și s-a fi izbit de un zid de jeleu pe jumătate întărit. Lucrurile nu se mișcau atât de repede pe cât și-ar fi dorit Marshall în